

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2013. december 15-én.

Kezdő ének: 139. zsoltár 1. verse

Főének: 305. dicséret mind a 4 verse

Ének prédikáció előtt: 139. zsoltár 14. verse (30)

Textus: 145. zsoltár 14-18. verse: „Támogat az ÚR minden elesettet, és fölegyenesít minden görnyedezőt. Mindenki várakozva néz rád, és te idejében adsz nekik eledelt. Kinyitod kezedet, és kielégítesz minden élőlényt kegyelmesen. Az ÚRnak minden útja igaz, és minden tette jóságos. Közel van az ÚR mindenkihez, aki hívja, mindenkihez, aki igazán hívja.”

Kedves Testvéreim!

Ahogy közeledünk a karácsonyhoz, úgy erősödik fel mindenkiben a vágy, hogy valami különleges, valami rendkívüli érzés vegyen erőt rajtunk. Van, aki zenét hallgat, van aki a lakást takarítja ki, vagy éppen díszíti fel, más éppen a karácsonyi menüt állítja össze, vagy a süteményeket süti. Szinte kényszeríteni akarjuk magunkat arra, hogy ez az ünnep legyen egészen más, mint az esztendő másik 363 napja, hiszen kiemelkedik a hétköznapiakból, az ünnepekből, az egész évünkben ez a pár nap.

Mi itt a református gyülekezetben szintén erre a különlegességre, csodára készülünk. Azért jövünk össze istentiszteleti alkalmakra ádvent mind a 4 vasárnapján is, azért vannak a kiscsoportos alkalmak, a szeretetvendégség, az úrvacsoraosztás, hogy rendet tegyünk a lelkünkben. Rendszerezünk a gondolatainkat, az érzéseinket, hogy valami elinduljon és az ünnepre minden a helyére kerüljön.

Számomra mindig csodálatos, ahogyan egy-egy igeszakasz az ünnepre készülve, az ádventi időszakban mennyire más oldalát mutatja nekünk. Hiszen ilyenkor nem tudunk és nem is akarunk attól az alapgondolattól elszakadni, hogy miként készíti fel a lelkünket az igazi ünneplésre az elénk kerülő bibliai szakasz. A mai napon így csodálkozhatunk rá a 145. zsoltár üzenetére, amiről összegezve azt mondhatjuk, hogy az egész teremtt világ Istent magasztalja. Vagyis abban a zeneműben, szimfóniában, amiben a lelkünk békecsendben talál, abban meg van az alaphang. Mondhatom úgy is, hogy a teremtt világ Isten magasztalása a kíséret, amihez mi is csatlakozhatunk 2013 ádventjén. A mi hangunk pedig az lehet, amit a felolvasott zsoltár ad elénk, aminek segítségével elmondhatjuk, a képnél maradván megénekelhetjük azokat a hangokat, amik Istenről szólnak.

Az első ilyen ádventi hang, ami megszólaltatja azt, hogy miért lehetünk hálások Istennek, a támogatás. „Támogat az Úr minden elesettet”. Két dolog kapcsolódik ehhez a hanghoz. Az egyik, hogy mostanában mindenkiben kinyílik az a készség, hogy másoknak segítsünk, hogy másokat támogassunk. Különböző alapítványok ostromolnak minket, hogy adjunk valamit a rászorulóknak. Mi pedig erőnkhez képest adunk is, hiszen úgy gondoljuk, hogy ez a legkevesebb, amit megtehetünk. Sajnos ez a készségünk, az enyém is, csupán ebben a pár napban működik, az esztendő többi hónapjában úgy vagyunk ezzel, hogy majd mások megoldják, majd mások segítenek. Vagy ahogyan mondani szoktuk: úgyis lesz valahogy. Azonban minden adakozásban, minden segítségnyújtásban komolyan kell vennünk a kitartást, és a zsoltárnak azt a mondatát, hogy a Mindenható támogat minden elesettet.

Nem úgy, hogy hatalmas csodákat tesz, hogy megmozgatja az eget és a földet, hanem úgy, hogy odahajol az elesetthez. Nagyon sokszor alul értékeljük ezt a lelki támogatást, a lelki erőt. Sokszor mi hívó emberek is legyintünk arra, hogy Isten megsegíti az érzéseinket és gondolatainkat. Pedig ez a hozzánk hajolás gyógyít, lendületet ad, erőt ad. Nem kell más hozzá, mint a hit, hogy mi tudjuk, Isten velünk van az úton. Isten támogat minden elesettet.

Mostanában több emberrel is beszéltem, aki elmondta, hogy mennyire fáradt, mennyire megterhelt. Milyen sok minden van az életében amit nem tud megoldani, amit cipel magával évek, évtizedek óta. Mennyi érzés van, amitől nem tud megszabadulni. Kedves Testvéreim, ez a zsoltár nem másokról szól mint elesettekről, hanem rólunk, mélységben lévőkről szól. Nem csak másoknak ad támogatást az Úristen, hanem ezt adja nekünk is. Nem csak a szép történetek lapjain lehet olvasni arról, hogy az Örökkévaló támogatása valószínű, hanem ezt mi is átélhetjük. Lehajol hozzánk is, ahogyan lehajolt az istálló jászának mélységébe, hogy támogassa az életünket.

Mit jelent a támogatás? Számomra azt, ahogyan mi is segítjük a gyümölcsfáinkat életük során. Amikor fiatalok és a szél még könnyen eltöri őket, addig melljük ütünk egy vagy több erősebb fát, hogy az megtartsa minden időjárási viszonyok között. Amikor éppen annyi gyümölcs terem, hogy roskadnak alatta az ágak, akkor a faág alá teszünk egy deszkát, hogy az segítse a teher hordásban a gyümölcsfát. Mit jelent a

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2013. december 15-én.

támogatás? Segítséget akkor, amikor legyengül a lelkünk és támaszt akkor, amikor roskadozik a szívünk. Isten támogatja az elesettet, vagyis megment minket attól, hogy eltörjünk, hogy megtörjön az életünk.

A másik hang, amit megszólaltathatunk ebben az ádventi összhangzatban, a kinyitás. „Kinyitod kezedet” – hallottuk a zsoltárból. Olyan szép és gazdag ez a kép. Annak a kezét lehet megfogni, aki kinyitja azt. Öködbe szorított kézbe nem nagyon lehet belekapaszkodni, a kinyitott kéz megfogható. Számomra mindig nagyon szép érzés, amikor a feleségem, vagy a gyermekeim kezét megfoghatom. Benne van az összetartozás, a gyermekeim felé pedig sokszor a bátorítás. Amikor ez a kép elénk kerül, hogy Isten kinyitja kezét, akkor ezt érthetjük meg belőle: megfoghatjuk a kezét, hogy érezzük az összetartozást és a bátorítást.

Nem csodás üzenet ez? Isten nem valahol a távol messzeségben lakik, hanem lehajol és kinyitja a kezét, hogy megragadjuk. Sőt, ezzel azt is jelzi, hogy összetartozunk. Mi emberek, a félelmeinkkel, a bűneinkkel, a távolságtartásunkkal mégis a Mindenhatóhoz tartozhatunk. A kinyitott kéz nem más, mint Jézus maga. Őbenne ajánlja fel azt a lehetőséget, hogy megragadjuk Őt. Mindaddig, amíg nem lett emberré, nem vált számunkra is felfoghatóvá az Örökkévaló, addig nem tudtuk azt sem, hogy összetartozunk. Krisztusban örök időkre összeforrt az emberlét törékenysége Isten mindenható erejével. Igen, Isten kinyitja kezét, hogy megragadjuk Őt, hogy érezzük, mi Hozzá tartozunk.

Ugyanakkor a kinyitott kéz bátorítás is. Sok esetben egy kézszorítással jelezzük a mellettünk lévőnek, hogy mi támogatjuk és amiben tudunk segítni. Isten kézszorítása a közeledő ünnep. Jelzi nekünk, hogy ebben is támogat minket és segít. Igazából nem nekünk kell törekedni az emelkedett érzésre, nem nekünk kell különböző dolgokat tennünk, hogy elérjünk valami szépet, hanem hagynunk kell, hogy Isten adja meg nekünk az ünnepi lelkületet. Isten kinyitja kezét, hogy adjon, hogy bátorítson, de nekünk is ki kell nyitnunk az életünket, hogy Ő bátoríthasson, békességet adhasson.

A harmadik hang pedig, ami ebben az ádventi szimfóniában megszólal, a közelség. „Közel van az Úr mindenkihez, aki hívja”. Biztonságot sugárzó ez a kijelentés. Közel van. Sokszor, amikor imádkozunk, akkor mi magunk is bizonytalanok vagyunk. Vajon megtörténik, vajon megadja nekünk Isten, amit kérünk? A zsoltár azonban nem lehetőségről beszél, ami bekövetkezhet, ha imádkozunk. Azt olvastuk, hogy közel van azokhoz, akik hívják Őt. Ez egészen biztos. Olyan biztos, mint az, hogy most itt vagyunk a gyülekezet közösségében. Annyira biztos Isten közelsége, mint amit már megkaptunk az életünkben.

Példatörténetként szokták elmondani, hogy ez ahhoz hasonlít, mint amikor a gyerekek a zsebpénzüket számolják. Az egyik testvér kiönti az asztalra a pénztárcája tartalmát, összeadja, ami benne van, majd ki mondja a végeredményt. A másik pedig ugyanazt teszi, ám a végén hozzáad még 500 Forintot. Az első testvér kicsit megütközve nézi a helytelen összeadást, ezért megkérdezi. Miért adtál hozzá még 500 Forintot a végeredményhez? Azért, hangzott az egyszerű felelet, mert édesapám megígérte, hogy a hétvégén kapok még zsebpénzt. Biztos volt abban, hogy az ígéret majd teljesül is. Istennel kapcsolatban ugyanilyen biztosak lehetünk a végeredményben. Amikor tiszta hittel hívjuk Őt, akkor biztosan közel lép hozzánk.

Kiderül tehát, hogy a közelséghez hozzátartozik a könyörgés. Az a három ádventi hang, a támogatás, a kinyitás és a közelség akkor szólal meg az életünkben, hogyha mi könyörgünk. Az imádságban hangzik igazán az, ami a szívünkben van. Akkor szólal meg az is, ami csak a lélek mélyén bújkál meg. A könyörgés nem szó, hanem nyitás Isten felé. A könyörgés nem felsorolása kéréseknek, vagy köszönetmondásnak, hanem felsorolása annak, ami igazán érinti az életünket. Ez a könyörgés, az Isten előtt megnyíló imádság az, amiben megszólalhat a mi lelkünk is úgy, hogy hangzik tisztán az ádventi harmónia.

Kedves Testvéreim! Ádventben ne magunkban, ne a környezetünkben keressük annak lehetőségét, hogy ünnepi hangulatba kerüljünk, hanem egyedül Istenben. Ő az, aki lehajol hozzánk, hogy támogatását adja, kinyitja a kezét, hogy bátorítson, meghallja a könyörgést, hogy közel lépjen. Mondjuk ki mi is hittel az egyik ádventi énekünk szavait: „Az Úr elé ha tárod A szív alázatát, Őt nemhiába várod: Betér hozzád, megáld”.

Amen!

Záró ének: 309. dicséret mind a 7 versével